

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΣΤ'.

Ένα δημοσιογράφος πού μίλησε μαζί του μέσα στο σιδηρόδρομο Λαυρίου, ο μελλοθάνατος κακοήγος Κοτρώνης είπε:

— Έγώ δέν έχω τίποτα. Πάω έτσι άδικα, γιά τό λάδι τής έκκλησιάζς...

Τήν τελευταία νύχτα τής ζωής του ο Κοτρώνης τήν πέρασε στό Λαύριο, έντός κρατητηρίου, άγριουτος. Έβανε ρακι, κάπνιζε και τραγουδούσε κλέφτικα τραγούδια.

— Κοιμήσου, τόν συμβούλευαν οι χωροφύλακες, γιαντί θά σέ ξυπνήσουμε πρωί.

— Γιαντί νά κοιμηθώ; άπαντούσε ο Κοτρώνης. Άπό άβριο θ' άρχιση γιά μένα ο άόλιος έντος!...

Στίς 4 τό πρωί έποικέφτηκε τόν Κοτρώνη στό κελλά του ο παπάς, γιά νά τόν έξομολογήσει και νά τόν μεταλάβει τών άρχάντων μυστηρίων.

Ο μελλοθάνατος δέν συγκινήθηκε καθόλου βλέποντας τό λειτουργό του Ύψιστου. Σωμολογήθηκε, μετάλαβε κι' ύστερα τό έρωξε στό κάπνισμα.

— Άγιντε, ειντε, άς φοιμάρομε και λιγάκι, άσο νάροθι ο μαυρος ο Χάρος νά μάς πάρη τήν ψυχή!...

Στίς δύο μετά τό μεσημέρι έστησαν τή λαιμητόμο. Όλο τό Λαύριο κι' όλα τά γύρω χωριά είχαν συγκεντρωθεί εκεί. Έπίσης είχαν φτάσει και πολλοί περιεργοί άπό τήν Άθήνα, κίριοι και κυρίες, ίδιοι κυρίες. Στίς 4 1/2 έφτανίστηκαν κι' οι δήμοι Άμοραδάκης και Τελέωνης. Δοκίμασαν τή λαιμητόμο γιά νά δούν άν δουλεύει καλά και περιμεναν τόν κατάδικο.

Ο Κοτρώνης μετεφέρθη στον τόπο τής έκτελέσεως κι' άμάς στις πέντε παρά δέκα. Φορούσε όλόσπασο, χιονάτες φουστανέλλες και λευκή έπίσης πουκαμισία. Τά ρούχα αυτά του τά είχαν φέρει οι συγγενείς του άπό τή νύχτα, γιά νά τα φορέσει κατά τήν έκτέλεση.

Τό αντίκρισμα τής λαιμητόμο δέν τρούαξε καθόλου τό μελλοθάνατο, ο όποιος δέν ήταν, άπως γράφουμε παραπάνω, μεγαλειότερος άπό 20—21 χρόνων. Άκουσε τήν καταδικαστική άπόφαση ήσυχα και ήρεμα και κατάν ανέντρο τή λαιμητόμο μέ βήμα σταθερό. Πριν οί δήμοι τόν δέσουν στη μορφαία σανίδα, γύρισε προς τό συγκεντρωμένο πλήθος και φώναξε:

— Σχωράτε με κι' ο Θεός νά σάς σωχάρει, παιδιά! Έγώ ήγαίνω άδικα, γιαντί έτσι τό θέλει ή κοινωμία.

Άμέσως κατόπιν παρέλαβαν τόν κατάδικο οι δήμοι, τόν έδεσαν στη σανίδα, τό πρόσταγμα έδόθη, τό βαρύ μαχαίρι τής λαιμητόμο έντεσε κι' άπαίσιο κρότο και τό κεφάλι του Κοτρώνη έκύλισε μέσα στον ειδικό άστικο αιώματόρι!...

Τό πλήθος τό κόμπου παρακολούθησε τήν καρτώδηση σιωπηλό. Ούτε κραυγές τρούμου, ούτε άπειλές και κατάρες κατά τών δήμων.

Κοντά στη λαιμητόμο ύπήρχε ένα φορητό μέ κόκκινο σκέτασμα. Τό είχαν φέρει οι συγγενείς του Κοτρώνη. Έτοποθέτησαν πάνω σ' αυτό τό άκέφαλο πτώμα του καταδίκου και τό έθαψαν άμέσως.

Τό κεφάλι του κακούργου τό παρέλαβαν ή άρχές, άπως έξετασθή άπό τούς λατροδικαστάς.

Άμέσως μετά τήν καρτώδηση, ή λαιμητόμος λύθηκε και τό κομμάτι τής έτοποθετήθηκαν μέσα στα ειδικά κιβώτια και φορωθήθηκαν στη Ξαλαμίνια γιά νά μεταφερθούν στό Βόλο. Έπί τής Ξαλαμίνιας επιβιβάστηκαν και οι δήμοι.

ΤΟ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Στό Βόλο, ή γιά τήν άκρίβεια στό χωριό Παλαμά τής επαρχίας Δομοκού, οί δήμοι είχαν βαρεία ύπνωση νά έκτελέσουν.

Θά έκαρτακομούντο εκεί πέντε σκληροί και θηριώδεις κακούργοι, ο Χαρ. Πατακούτσος ή Πατακωνταντίνος, Ευστάθ. Άδραμιάουλος, Άθ. Κουτρονέλης, Δημ. Φούντας ή Ζέλας και Κ. Κάκαρας.

Οί πέντε αυτοί κακούργοι είχαν διαρπάξει ένα έγκλημα άπάνθρωπο και άποτρόπαιο.

Τήν 1η Ιουλίου του 1885, στις 2 μετά τό μεσάνυχτα, πήγαν στον άλευρόμυλο του Δημ. Μπόρα, πού βρισκόταν λίγο έξω άπ' τό χωριό, και χτυπήσαν τήν πόρτα.

Ο μιλωνάς ξύπνησε, πήγε πίσω άπό τήν πόρτα και τούς ρώτησε τί θέλουν.

— Άνοιξε! τού φώναξαν οι πέντε κακούργοι. Σου φέραμε άλεσμα γιά τό μύλο.

Ο Μπόρας άμως κατάλαβε πώς είχε νά κάνει μέ κωσκοπούς και δέν τούς άνοιξε.

— Άνοιξε, βρέ! τού ξεναφώναξαν άγρια αυτοί άπ' έξω.

— Έλάτε τό πρωί. Δέν άνοιγα, άποκρίθηκε ο δυστυχής μιλωνάς. Τότε οι πέντε κακούργοι ρίχτηκαν άπάνω στην πόρτα του μύλου, τήν έσπασαν, τράβηξαν τά γιανταγάνια, μέ τά όποια ήσαν ώπλισμένοι, στρώμασαν τό μιλωνά σέ μι άκρη και του είπαν:

— Πού έχεις κρυμμένα τό λεφτά σου; Μίλα γιαντί σέ φάγαμε!...

Τρέμοντας σύγκομος ο δυστυχής ο Μπόρας, τούς άποκρίθηκε πώς δέν έχει λεφτά και μάλιστα περισεσούμενα γιά νά τά φυλάη κρυμμένα.

Η άπάντησή του αυτή άγρίωσε περισσότερο τούς κακούργοι. Τού άκούμπησαν τίσ αιχμές τών γιανταγιανών τους στό στήθος του και τού φώναξαν:

— Πές μας πού τάχεις κρυμμένα, γιαντί χάρηκες!

Τή στιγμή αυτή ξύπνησε ή γυναίκα του Μπόρα και τό παιδάκι του, πού κοινότωνσαν στό πατάρι του μύλου, και τρέξανε κάτω να δούν τί συμβαίνει.

Μόλις αντίκρισαν τούς πέντε κακούργοι, πάγωσαν άπ' τό φόβο τους.

Οι κακούργοι άμως δέν έσεβάσθησαν τή δύστυχη γυναίκα. Δέν λυπήθηκαν τό παιδί της. Δέν συγκινήθηκαν άπ' τά δάκρυα και τούς θρήνους της. Ρίχτηκαν έναντίον της μέ τά γιανταγάνια ύψωμένα και τής είπαν:

— Μίλα γρήγορα... Πού έχει ο άντρας σου κρυμμένα τά λεφτά του;

— Λυπηθήτε μας! Δέν έχουμε λεφτά, άρχισε νά σκούρη αυτή ή δύστυχη.

— Θά σάς σφάζουμε και τούς δυο! Δείξε μας άμέσως πού εινε κρυμμένα τά λεφτά!...

— Δέν έχουμε κρυμμένους παράδες. Μή μάς τυραννάτε!...

Τό παιδάκι του μιλωνά, βλέποντας τό μαρτύριο τών γονάων του, σερβάνον κάτω, έκλαιγε και δερνότανε κατατρομαγμένο.

Μά οι πέντε κακούργοι δέν είχανε παιδιά.

Τρείς άπ' αυτούς πήρανε τό μιλωνά ιδιαιτέρως, οι άλλοι δύο τή γυναίκα του, κι' άρχισαν νά τούς έξεταζόντο ξεχωριστά, γιά νά μάθουν πού είχαν τρυπωμένα τά λεφτά τους.

Φαίνεται άμως πώς πραγματικώς ο δυστυχής μιλωνάς δέν είχε χρημάτια κρυμμένα. Όρκιζότανε πώς δέν έχει λεφτά, έκλαιγε, ζητούσε έλεος... Οι κακούργοι, άντί νά συγκινήθούν, άρχισαν νά τόν τρυπάνε μέ τά γιανταγάνια τους!...

Ο μιλωνάς κυλιστηκε κάτω ήττώντας έλεος. Έσοκώζε άπελυσιμμένα, άπλωνε έκτεντικά τό χέρι του προς τούς κακούργοις, τούς έξώρριζε, μά του τό κάκου!...

Εκείνοι παρακοιλούσαν τήν άγωνία του άσυγκίνητοι και κλωπώνταν στον τό πρόσωπο, τό όποιο είχε καταματίσει, τού φώναξαν:

— Πές μας πού έχεις κρυμμένα τά λεφτά σου;...

— Δέν έχω λεφτά, παλληκάρια μου, τούς άπαντούσε εκλιπώντα μέ θρήνους και μ' άναφυλλιστά. Έλεος, παλληκάρια μου!... Λυπηθήτε με!...

Οί λησται, βλέποντας πώς έτσι δέν κατώρθωναν τίποτε, ξεγυμνώσαν τό χωρικό κι' άρχισαν νά τόν τρυπάνε μέ τά γιανταγάνια τους σέ διάφορα μέρη του σώματός του, άνοιγοντάς του βαθείς πληγές...

Τό μαρτύριο του δυστυχισμένου χωρικού ήταν φορικό και άπεριόγραπτο. Η φωνές του άνηχούσαν τόσο σπαραχτικές, άστε θά μπορούσαν νά συγκινήσουν και τό πό άνήμερα θηρία άκόμα.

Μά δέν ήταν αυτό μόνο!...

Ένώ οί δυο λησται τόν τρυπούσαν μέ τά γιανταγάνια τους, ο τρίτος άπ' αυτούς έπήνε ένα δοχείο, τό γέμισε λάδι και τό έβαλε στη φωτιά.

Σέ λίγο, όταν τό λάδι άρχισε πιά νά καρλάη ζεματιστό, ο λησται τό πήραν άπ' τή φωτιά.

Και τότε άρχισε τό πιο τρομερό βασανιστήριο γιά τό μιλωνά, ένα μαρτύριο τής Ίερής Έξετάσεως.

Οί λησται, τρομεροί κι' άδυσώπητοι, βλέποντας πώς ο μιλωνάς δέν τούς έλεγε πού είχε κρυμμένα τά χρημάτια, γιά νά τόν ξεαναγκάσουν νά δημολογήσει, έζωναν τώρα τό ζεματιστό λάδι μέσα στις καταματωμένες πληγές του!...

Ο μιλωνάς σπαράξε, σπαρταρούσε, τινάζοταν άπάνω κι' ή φωνές του δέν είχαν πιά τίποτε τό άνθρωπινο. Μά οί λησται ήσαν άσυγκίνητοι!...

Συγχρόνως, τήν ίδια άρα, στό διπλανό διαμέρισμα, οι δυο άλλοι σύντροφοί τους έπέσαν τή γυναίκα του μιλωνά γιά νά τούς δημολογήσει αυτή πού είχαν κρυμμένα τά χρημάτια τους. Μά ούτε αυτή τούς δημολόγησε τίποτε!...

Στό τέλος, βλέποντας ότι δέν κατώρθωναν τίποτε κι' ότι ο χωρικός είχε χάσει τίσ αισθήσεις του, έφγαν άπ' τό μύλο.

Σέ τέσσερες ώρες, ο δυστυχισμένος μιλωνάς ξεψύχησε!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο καρατομηθείς στο Λαύριο κακούργος Κοτρώνης. (Σκίτσο τής εποχής)